

•Treball•
••Art••

Periòdic Independent

•Instrucció•
••Esport••

DIRECTOR

Miquel Perramón

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer de Jocs Florals, nom. 104

FUNDADOR-GERENT

Joan Drets

Sortirà els dies 1 i 15 de cada mes.

II

PREU 10 CÈNTIMS

II

Sotscripció, 0'50 ptes. trimestre

LA DEPENDÈNCIA MERCANTIL

Per fi aquesta soferta com nombrosa classe obrera es va preparant per a la defensa dels seus interessos i contra la burla i l'atropell de que es víctima des de tans anys. Ja era hora! Sembla que els assalariats de botigues i d'escriptoris volen fer apareixer enfront dels amos sense consciència aquelles tres paraules profètiques de la cel·lebre "Orgia de Baltasar" fent-los-hi saber que'l moment de la Justícia social s'apropa i que la equitat va a ésser un fet.

Les bases proposades per la secció de Treball del Centre de Dependents, que han merescut l'aprobació de la Cambra de Comerç i del Foment del Treball Nacional, no podien ésser més raonables ni millor exposades. Ara convé que siguin dutes a la pràctica seguidament ja que l'assumpte es urgent car les necessitats de la vida no tenen espera. No vagi a succehir com en alguna casa comercial en que aquest precisament s'ha ajornat el mesquí augment de sous acostumat en temps normals, no servint d'exemple per a res els augments plusos de varies voltes durant l'any estan realitzant-se en la majoria d'entitats, hagin o no guanyat molts diners durant el període de la guerra.

Nosaltres entenem que és de quefes poc humanitaris consentir que llurs subordinats no puguin menjar i que restin convençuts de que ja compleixen prou bé pagant els tristos sous convinguts, mentres la casa va fent balanços força satisfactoris.

Creiem que els amos de negocis que paguen poquíssim als empleats, en aquestos temps de misèria, no s'haurien de quedar amb major part de benefici que la que representi un sou equitatiu en relació al dels dependents. Lo demés, a repartir-ho entre principals i treballadors. I, passada la calamitosa tungada, tornar cadescú a procurar per si: el comerciant com a comerciant, i l'obrer com a obrer. Però, cal els

DUES CLASSES DE LLADRES

L'atracador.—Robatori patent.

L'Acaparador.—Patent de Robatori.

mals burgesos no restringeixen més que els comptes de gastos generals pertanyents a personal.

LES MÚLTIPLES PERSPECTIVES

FLORS SIMBÓLIQUES

No hi ha que negar que les nostres Rambles tenen ja l'aspecte més solemniel del any. Totes les parades de flors presenten la seva exuberància i competència d'una manera incitant i fastuosa.

Barcelona amb el seu encant magnífic de les flors a les Rambles, s'ha guanyat un prestigi que cap més capital espanyola ha superat encara.

Ja ho sabem que per alguns, el culte fervorós, a les flors, és com una afició ridícula que no reporta cap trascendència. Però hi ha que convenir que el sentimentalisme i la el·legància espiritual, no la senten els castrats ni menys els que ho sopediten tot a la comoditat i al egoisme.

I així i tot encara, observeu com els cursis i els galifar-deus prosaisme ciutadà, se serveixen ben sovint de les flors per a les seves particulars aspiracions, sempre i quan aquestes estigan vinculades en l'afany d'adquirir una dona formosa, el sol pensament de la qual els fa concebir vehicles agradables, els més rudimentaris casi sempre. Flors, cartes perfumades, entrades per a les funcions de moda, presents i obsequis que a la vegada que poetisin un xic l'ambient els despertin l'interès i la curiositat. Ja que, per a tota dona, jove, el·leganta, recatada o llicenciosa, el bell present d'unes flors plètòriques de colors i perfums esquisits, constituirà una gràcia incisiva i delicada que arruixarà la seva ànima d'una suavitat deliciosa.

I és perquè les flors tenen l'alta virtut d'enjoiar esplèndidament la coqueteria femenina; i demés, saben totes les dones que a tothora i sempre, a la bellesa innata del seu cos, al tedi melangiós dels seus desenganys, al torment dolorós dels seus neguits, i a les ànsies totes del seu viure casolà, no hi escau cap altre companyia tan anímica i platxerosa; com la pompa diversa i consoladora d'unes flors al·tives, simbòliques i acariciadores, com elles esquisides i voluptuoses alhora,

Per això és que la preferència no és d'uptosa.

A les nostres dones, a les nostres el·legants, una de les poques qualitats que no devem reprotxar-les-hi, és l'haver mantingut sempre aquesta mimosa passió per les flors de tots els temps, que les fa més capritxoses, més coquetes, més transcendents, ja ho sabem, però també més suggestives, més plàstiques, més admirables,

A tota il·lusió, a tot consoci d'amors i gosadia, a tota idealitat i prosopopeia solemniel, hi ha l'emblema rediviu i fragorós d'unes flors adequades.

Per a l'honestitat o l'adulteri, per al goig o la tristesa, per a la virtut, per a l'exili, per a tot lo vivent i creat, hi ha la magestàtica esplendor d'unes flors d'imatgeria i sensació que ve a ésser el complement efectiu d'aquella culminant significació humana i penetra agosaradament a la entranya mateixa de la essència facultativa i creadora.

Quantes dones, quantes artistes, i galanes feministes cel·lebres pel seu rang i història, han volgut glorificar eternament el seu gest mundanal o el seu pas turbulent per la terra, junt amb unes flors simbòliques i acariciadores que han quedat immortalitzades excelentment pel seu encant, pel seu lenitiu, o per la seva intensitat i comunió avasalladora.

La mateixa Margarida de Faust no fora tal sense les

flors idíl·liques; i la pròpia heroïna de Dumas no produiria tanta esgarripança l'aureola de la seva mort si no fossin les roses i crisantemes tacades amb la sang de la tisis.

I és que l'amor intens que la dona professa a les flors, la porta sovint a un estat de fanatisme exacerbat que no és més que una boja voluptuositat que produeix la sensació d'una quimera assolida, l'ubriaguesa d'una possessió feliç.

Recordis a la encantadora Mlle. de Coigny, la manyaga i dolça duqueseta de Fleury, que reclosa i tot a la presó de Sant Llatzer,—d'on totes les nits sortien els carros atestats amb els sentenciats a mort després de les formoses revoltes dels girondins,—fanàticament enamorada del ductilíssim poeta Chénier admetia ben serena la guillotina mentre que la cubriessin entretant amb les flors aromoses que ell li portava...

I aquell vèrtig de sublim lirisme, ple de passió i sacrificis, entre la Jordi Sand i Alfred de Musset, en el qual les flors hi tenen continuament el seu vigor i predomini, la potestat d'unir-los i separar-los a cada moment...

Bellesa, poesia, sensació; heus aquí el factor primordial que subjuga a les dones i a les flors.

Naturalment que els mloques somriuran. Entre un Creso, un Nabab, o un rei del acer que ofereix a les dones la seva cartera, els seus autos o els seus palaus, i un Verlaine, un Byron o un Coppée que ofereixen els seus versos, les seves flors o la seva glòria, la necessitat farà decantar-les per als primers, però la passió, l'instint, i el seu cor s'en aniran completament, enterament, per als segons. I és que la poesia, el goig i la frunció impelirà la vera voluntat per triomfar amb tot allò que enclogui més art i més amor.

No té res d'estrany, doncs, que nosaltres, poetes, joves i aventurers, tinguem per a les flors—emblemes perennals—tota l'admiració i profunda benevolença.

Sense, l'amor—digué Pau Hervieu—pot viure i progressar el gener humà, però sense les flors, les dones no devenen enamorades.

Per lo tant, a vegades les passions son desdenyades per no haver sapigut enrobustir-les amb el capritxo d'un bell atractiu.

Descendint a lo petit, a lo supèrflu, a lo accidental, podem trobar-nos sovint amb que'l desig desvetllat a temps ens porti a les més formidables i enlairades glorificacions.

No oblidem, com digué Maragall, que l'esperit de les flors és idèntic a l'ànima de les dones.

J. VIVES i BORRELL

ECOS

Les més encisadores violetes de la temporada, les més fresques i joioses que havem vist aquets dies prometedors del març, han sigut les d'avui matí, arracerades en el pit d'aquestes dugues discretíssimes germanes—creiem que son germanes—que de tan temps que ens agraden i de tan temps que ens intriguen.

Passen vora nostre, en aquest carrer tan cèntric i animat, i ens mirem només, instintivament i amb un mateix delit de curiositat i simpatia cada dia a la mateixa hora.

Totes dugues són iguals, i vestides d'igual manera; modestes, correctes i el·legants, amb la el·legància modesta d'una polítesa innata, doblement atractiva i apreciable. Si no

són germanes haurien de ser-ho; perquè s'assemblen, perquè són formoses i deuen tenir totes dugues idèntiques reminiscències i idèntiques aspiracions. Això, encara que no siga parentesc de sang, és afinitat espiritual, que no deixa d'ésser una altre regoneguda germanat.

Avui portaven un gros pomell de violetes cada una. I damunt del seu pit opulent, aquestes xamoses violetes tan fresques, pomposes i galanes, éren com una benigna promesa, com una bella esperança provocativa d'amor i llealtat.

I després de tan temps d'admirar-les, immutables i discretes, avui al veure-les amb el pomell de violetes suggeridores, les hem somrigut displicentment, amablement, perquè la gràcia modesta i humil d'aquelles flors—les germanes i les violetes—han dut un poc de amorositat i enjoïament en el nostre inquiet esperit venturós.

..

A la plaça de Catalunya, a l'hora del migdia, quan el sol d'aquets dies es tot tebi i amanyagador per als fredolics de tot l'any, hi veiem en un sol grup tres grans distàncies espirituals, tres persones momificades instintivament, per raó de no sabem quina incompresa obsesió independent i psicològica.

Un urbà, rígit, alt, gros, ben plantat i fornit, en compliment de son deure s'està a un angle de la plaça i mira ben indiferent, ben aburrit, tot el desfici de la via, sense que es dongui compte de res ni de ningú. S'hi està per manament, per obligació, per complir. Sembla un evangelista conseqüent que espera tot il·luminat l'adveniment de profètiques teories.

Aprop d'ell, una dama, ni jove ni vella, imperfecta, senyora vulgar i cursi, d'aquelles que no se sab d'on són ni d'on venen. Asseguda indolentment, és una grisa figura indefinida. Soltzament se coneix que està aburrida, mirant de distreure's sens poder-ho lograr, passant el temps sens saber com ni de quina manera.

I a pocs passos també, assentat amb indiferència, un jove decentment vestit, d'uns vintiset anys escasos d'aspecte lamentable i apenat. No s'endevina si és un gandul o un físic. Sembla un graciós que ha acabat la gràcia, els cabals o l'entusiasme. Unicament se li nota una manca de voluntat, comprenent molt de lluny que no serà mai un excelent deïxeple de Mården.

S'està igualment aburrit, igualment momificat, mirant sens veure-hi, sol tot ell apesat de tot i de les altres figures secundàries.

Tots tres deuen ser-hi per costum, per vici, per forçosa objectivitat atractiva i eloqüent. Semblen muts, totes tres figures sense ànima ni aspiracions, sense moure's ni conèixer's no se sap si tenen en aquell moment una idea fixa o varies que els neguiteixen o preocupen. És un tríptic de fang, de pasta, sense color ni caràcter.

Són tres rares figures del Quixot, vestides a l'anglesa.

Abel ARDID

□

La política del xistu

No's pot pas negar que l'estravagància o siga el contra-sentit s'imposa. Avui fins la política ha sigut perversament transformada per aquesta nova grippe. I sabeu en què consisteix la metempsicosis? En el xistu. Ara per esdevenir un bon parlamentari se ha de posseir un complert domini de la nota còmica si no... es perdre el temps. Que vol dir sentit comú?.. Que vol dir una franca elo-

quència?.. Que vol dir fer estudis pràctics del pervindre?.. Las classes burocràtiques no hi volen saber res d'això, i les altres tenen mandra de fer treballar el cervell, volen xistus! El secret es el xistu!

Si un orador no arrenca rialles del auditori, es home a l'aigua. Aquí no menjem, però volem riure. En el Congrés ho veiem cada dia. Quan un diputat s'aixeca a fer menció de la situació del país, ningú l'escolta, ja's pot esforçar ja, que es per demés. Que el país està mancat d'escoles públiques? *Bueno!* Que els queviures estan pels núvols? Ja baixaran! Que els vaixells carregats de carn humana van despoblant els pobles i en canvi les riqueses del país les exploten societats estrangeres? Tal dia farà un any!

Encara que l'orador tregui el gargamelló, encara que dominat pel sentimentalisme ho digui amb llàgrimes als ulls, ningú l'escolta. Tota la cambra badalla... I una vegada ha acabat tots sospiren de satisfacció com volguent dir, Gracies a Déu!

En canvi (ara ve'l miracle) s'aixeca al ministre H. i en mig de un rutinari discurs deixa anar quatre xistus i... Fillets de Deu! Aquelles cares llargues s'arronsen com per encant. Tothom exclata en rialles. La claque o sigan els panxa contents no'n tenen prou en riure que fins piquen de mans. Comença l'interés, ningú badalla, i l'entusiasme regne en tota la sessió.

L'endemà, encara dura aquell caldeix i s'esten com fils de pólvora per a tot el país.

Els venedors de diaris corren pels carrers baledreiant *El discurso entero y pronunciado...* Tothom ne fa comentaris. El discurs del ministre H... Els quatre xistus del ministre... Corren de boca en boca... Tothom riu.

En els centres polítics dels pobles castellans, de aquest pobles dominats pel *cacic* ministre... Cau com una bomba. I entre els set o vuit concurrents que a diari freqüenten aquest centres (tots setèl'lits del ministre com se suposa) s'hi desenrotllen escenes, si no iguals molt semblant, a la següent: *Que les parece a Vds. el discurso del señor ministro?*—diu un senyor gros, amb aspecte de arcalde, que està mastegant un cigarro de vint escullit. —*Oh!*—fa l'apotecari, un home escardelenc que sempre s'escura les ungles. —*Un discurso, estupendo!*—*Colossal!*—diu un tercer que es parent del ministre H. —*Brutal!*—contesta un altre. —*Que golpes!* *Que xistes!*—se treu el diari de la butxaca se posa els *lentes* i en un moment el rodejen rient tots i apropan-s'hi més els que no saben llegir per no perdre un sol mot. Tot just ha començat la lectura i el camaré els interrompeix dient, *Señores tienen la mesa y las cartas preparadas.*—Tots se miren, comensen a aixecar-se uns quants... El que llegia es posa el diari a la butxaca i al moment ja estan tots rodejant la taula del joc; però, això si, rient encara dels xistus del ministre... i de algún *colmo...* o epigrama que s'hi barreja. La qüestió es riure!

Lluís CAMPANYÀ.

□

LA ESTELA DE LA VIDA ⁽¹⁾

La vida camina, camina sempre. Per damunt de l'esfera terrestre, en el fons, del seu còr i entre l'atmòsfera que l'embolcalla, la vida escampa arreu la seva llavor que fructifica sempre: a voltes feliçment, altres amb amargura, poc a poc o impetuósament, per rufa planera o per cingles espadats. Malgrat tot, ella fa sa via.

La vida és laboriosa, infatigable. En la lluita constant que sosté amb llur enemiga, la Parca, pot quedar abatuda però jamai vensuda. De les despulles dels cossos, morts rebroten immediatament gèrmens de Vida, els quals, com nou Jesus, esberlen les llosanes sepulcrales enlairant-se novament al crit de *Resurrecció!*

(1). D'un llibre, en preparació, que portarà aquest títol.

A la Vida no hi ha qui la subjecti ni li barri el pas. Va germinant pacíficament; però quan arriba l'hora d'esclatar reclama via lliure i s'obra paç amb ardidesa fins esquinsant despietadament les entranyes maternals.

Com vaixell en alta mar, la Vida fa la seva ruta pel món, deixant arrera lluminosa estela: Instants d'amor, d'odi, d'altruisme, de vilesa, de patriotisme, de traïdoria, d'orgull, d'humilitat, de baixesa, d'excelsitud... Instants que l'Història humana recull per exemple de les vides que vindran.

La vida més ínfima te el seu instant. Ell va seguint-la, com cua de meteor, intervenint, causant i dominant en les fases més transcendents de l'existència futura.

Instants poderosos, brins d'esperitualitat dominadors de la matèria. Recullim-los aquests instants, recordeu-los i estudiem-los que ells son l'estela de la vida, la santa llum dels esperits del avenir.

Marian AMAT.

En Joaquim Folguera

Voluptuositats dels records

Els records venen en silenci
i s'arrauleixen vora meu:
la mà els amoixa tèbia i lleu,

Cada carícia llisca fina
i dona un xic de turpitud:
el record sembla de vellut.

Amoixaria així un gat:
sota la mà el record suspira,
tremola d'ulls amb voluptat
i s'estira.

HORA D'ISTIU

Aquesta és l'hora de ma complaença:
sota d'un pi, que m'aixemora el foc,
donar-me al vent que em fa servir de joc
esbarriant ma cabellera densa.

Sense cinzell la fantasia es llença,
fuig amb el vent i torna a mateix lloc,
travessa el temps i s'enterneix un poc
i em deixa flàcid en sa defallença.

Mes tot d'un cop es reanima dura:
veu a sos peus la fulgurent planura
i fa castells i els va posant al mig.

Ella i el vent s'exalten i es confonen
i en llur divina confusió coronen
ma solitud d'un imperial desig.

Joaquim FOLGUERA

Segurament els nostres llegidors ja estaran assabentats de la mort rescent d'En Joaquim Folguera, el jove poeta arrebatat tan prematurament a les lletres patries.

Era aquest escriptor, un dels joves intel·lectuals que més ampliament s'havien afiançat un nom prestigiós en la nostra literatura actual.

Esperit ductil com pocs, les seves composicions tenen un fons de sentiment característic i humà amb les quals havia lograt posar-se a la capdevantera dels escullits.

La seva labor en la direcció de *La Revista*, també es prou ferma i abundant per a conèixer el talent i criteri d'En Joaquim Folguera, sempre atent a totes les corrents i modernitats espiri-

tuals. Els seus llibres *Poemes de neguit* i *El poema espars* foren així mateix els que delataren a la crítica un poeta altíssim i correcte, subjugant les seves poesies per la elegància en el dir i la diafanitat de les imatges.

La mort ha sobtat an aquest poeta, quan una més vària fortitut optimista l'empenyia cap a la creació d'obres capdals.

Deixa alguns llibres inédits i varies traduccions de poemes francesos, que els seus amics deurien tenir cura de que fossen assaborides aviat pel públic.

Que el record d'En Joaquim Folguera perduri llargament entre nosaltres!..

POLITIQUERIES

Per iniciativa del Centre Republicà Català "Sang-Nova" d'Hostafrancs, i amb la cooperació de la majoria de les entitats polítiques, culturals i recreatives del districte VII, s'obra una subscripció popular a l'objecte de regalar una senyera catalana a la Tinència d'alcaldia de dit districte.

Assistiren a la reunió delegats del Círcol de Sans, Reunió Familiar Instructiva d'Hostafrancs, Casino de la Bordeta, Foment Republicà Català de Sans, Lliga Regionalista de la Creu Coberta, Ateneu Democràcia, Fraternidad Republicana de Sans, Joventut Nacionalista Dte. VII., Casino de Sans, Joventut Republicana «Els Indòmits», Orfeó de Sans, Centre Lliberal Autonomista Dte. VII., Joventut Nacionalista «Els Segadors» i'l periòdic Ruta Nova.

En la reunió es prengueren els següents acords:

Donar començ a una subscripció popular a profit de l'esmenta bandera en cada una de les entitats adherides.

Invitar a totes les entitats polítiques i culturals no presents a contribuir a la subscripció, invitació extensiva a les entitats corals i esportives.

Reunir-se novament a mitjans del mes d'Abril per a canviar impresions.

"Ruta Nova" es complau en posar-se a la disposició del entusiastes, admetent subscripcions des de deu cèntims, al indicat fi i predicant amb l'exemple. Aquesta redacció Ptes. 15.

El dia 18 de febrer del 1918, va acordar-se la supressió dels tocs de campanes de les parroquies, per a dissimular en lo possible la tristesa de la mortalitat. Perquè no s'insisteix amb el sosteniment d'aital acord ara que aquella maleïda es veu que no passa? Quina utilitat pràctica te el tocar campanes? Els familiars i íntims dels difunts prou que n'estan d'enterats de llurs desgràcies i els demés, quina falta els hi fa el saber-ho, màxim quan les campanes ni determinen res ni res aclareixen.

Durant la passada pesada passa del 1918, va acordar-se la supressió dels tocs de campanes de les parroquies, per a dissimular en lo possible la tristesa de la mortalitat. Perquè no s'insisteix amb el sosteniment d'aital acord ara que aquella maleïda es veu que no passa? Quina utilitat pràctica te el tocar campanes? Els familiars i íntims dels difunts prou que n'estan d'enterats de llurs desgràcies i els demés, quina falta els hi fa el saber-ho, màxim quan les campanes ni determinen res ni res aclareixen.

Actualment se fan lleis per a moltes coses, i an el clero també se l'ha de posar a ratlle. Dins de les esglésies que es faci i es toqui tot lo que es vulgui. Però que se'n hagi de fer partícipe a la força an els que no hi tinguin res que veure, que és això?

Estariem bé que perquè en un local se cel·lebrí una funció artística, cultural o benèfica, es tinguessin de tocar trompetes o bombos, per exemple, a dalt dels ferrats.

* *

Això d'aqueixes vagues costa més de desfer-se que si fossin nusos de teixidor; hi ha un teixit de complicacions que no són capassos de desentrotllar-ho ni els famosos matchxistes «d'ajedrez» que s'han capficat durant dos mesos.

* *

“El Diluvio” apreta de valent a favor de que'ls empleats municipals d'oficina sols treballin els dematins. Pobrets, com que van tan cansats la majoria i tenen la feina tan al corrent que si vas a buscar el més insignificant paper hi has de tornar tres centes seixanta cinc vegades!

I després diu que dits funcionaris ho voldrien perquè aixís sense perjudicar als interessos de la ciutat es podrien fer un sobre sou treballant en altres llocs. I aquests no municipals que ara fan feina en aquets altres llocs, on s'hauran d'anar a guanyar la vida? a casa la Ciutat potser.

Vaja, que de vegades no hi ha dret a certes queixes!

□

ESPECTACLES

CIRCOL DE SANS.—El dia 2 tingué lloc en aquest teatre un gran aconeximent artístic en homenatge al Teatre Català representant-se amb molta cura i propietat i sots l'entesa direcció del cel·lebrat i aplaudit primer actor en Jaume Borràs l'obra immortal del nostre gran poeta Angel Guimerà «Terra Baixa» i l'obra de sorollos exit «Montmartre».

En la primera de dites obres s'hi distingiren per l'interpretació brillant que gaire be podríem dir-ne creació en llurs papers. En Jaume Borràs de “Manelic” i la primera actriu Na Enriqueta Torres, de “Marta”, quins per repetides voltes obtingueren entremig de la representació perllongats aplaudiments i quals devenien en aixordadors i frenètics als final de cada acte.

I en la segona també s'hi distingiren per l'acert i justa interpretació la senyora Na Enriqueta Torres en el paper de “Maria Clara”, senyor Arós-tegui en el de “Albert Marechal”, En Jaume Borràs en el de “Joan Tavernier” i en Guitart en el de “Gastó Sogers”, seguint després indistintament les actrius Baró, Nugué, Torres (T.), Matas, Lliteras, Oliva, Gou, Periu i Sala i els senyors Cinca, Carbonell, Guixer, Daroqui, Soler, Rius i Pons. Tots foren molt aplaudits.

Amb extraordinària concurrència van celebrar-se diumenge passat, dia 9, en aquesta Entitat les representacions teatrals de «Solico en el mundo» i «La Princesa del Dollar». En començar planava per la sala d'espectacles inquietadora expectació per que se sabia que alguns desenfrenats havien enviat anònims manifestant intencions de promoure aldarulls. Sortosament el poble de Sans donà proves de llur cultura jutjant als actors per llur labor artística sense fer cas de xismes d'enre bastidors i luteses de poca importància. Ho celebrem. Molt més perquè tan el nostre país. En Josep Parera com la Sra. Beforé, dirigits pel Sr. Vivas, es proposaren—i ho conseguiren—fer-nos passar, artísticament, una bona tarda. El públic correspongué amb fortes i sinceres ovacions.

ORFEÓ DE SANS.—Heus aquí el programa del primer concert matinal que celebrarà l'Orfeó de Sans, dirigit per En Llorenç Carbonell, en el Teatre Eldorado, el dia 16 dels corrents a les 11 del matí.

Primera part.—Per les tres seccions: «El cant de la senyera», Millet; «Sant Jòsep i Sant Joan» (popular), Pérez Moya; «Muntanyes regalades», Sancho Marraco; «Els tres tambors», Lambert; «Sant Jòsep i la Mare de Déu», Pérez Moya; «Els fadrinets de Sant Boi», Pérez Moya; «La cançó nostra» (sardana), Morera.

Segona part.—Per les seccions de nenes i nois: (A quatre veus), «Himne del infants» (unison), Millet; «El carbonerot» (popular), Carbonell; «L'Hostal de la Peira» (popular), Masclans; «L'Avi pelacanyes» (original),

Rodoreda-Carbonell; «La sardana dels infants» (sardana), Carbonell.

Tercera part.—Per les tres seccions: Caro mea, (motet any 1750), Bains; «Oh Jesucrist» (motet any 1750), Bach; «En el mar», Mendelssohn; «L'Aucellet», Mendelssohn; «Pels camps», Mendelssohn.

Programa del segon concert, dia 30 de Març; **Primera part.**—Per les tres seccions: «El cant de la senyera», Millet; «El dimoni escuat», Cumellas Ribó; «La Sileta» (popular), Cumellas Ribó; «El Pastor» (popular), Millet-Mateu; «L'Hereu Riera» (popular), Cumellas Ribó; «La nina i el moliner» (popular), Pérez Moya; «Sota de l'Olm» (popular), Grieg.

Segona part.—Per la secció d'homes: «Cançó de nois», Grieg; «La marxa dels moliners», Zöllner; «L'Emigrant», Vives; «Els xiquets de Valls», Clavé.

Tercera part.—Per les tres seccions: «Brindis» (canon), Mozart; «Nineta veyam si la rosa...» (madrigal), Costeley; «Amor es un jardí tan florit...» (madrigal), R. de Lassus; «Al joliu bosc» (madrigal), Jennequin; «El cant de l'Alosa», Jennequin.

El diumenge dia 23, l'Esbart de Rapsodes de l'Orfeó de Sans cel·lebrarà una Festa poètica dedicada a l'excelent poeta Pere Riera i Riqué, prenent-hi part ademés el Quartet d'instruments de púa que dirigeix En Josep Escofet.

Prometem donar detalls d'aquesta gaia Festa que ens farà fruir les bel·leses que atresora la poesia del homenatjat.

CINE LICEO DE SANS.—El dia 13 a la nit s'hi cel·lebra una gran funció extraordinària a benefici de l'Unió d'empleats de l'empresa d'aquest cine i del Gayarre, posant-se en escena el drama en 3 actes, obra del gran poeta Angel Guimerà «Maria Rosa», a la seva representació hi contribuïren poderosament les actrius Paquita Panadés i Laura Gassó que foren objecte d'especials aplaudiments seguint després els senyors Isidre Cabirol, Antoni Solà, Màxim Sabaté, Ramón Porta, Josep Molés i Joan Sastre, quins deixaren en bon lloc les seves aficions per l'art de Talia.

Tambe prengueren part a la festa la notable dançarina «La Rondanya», el valios Trio musical, cantant i dançari «Senalag», el conegudíssim i emocionant «Gran Robledillo» rei indiscutible del fil-ferro, el conegut ilusionista «Askala», i els renomats i emocionants acróbates saltadors «Les Pilars», siguent tots entusiàsticament aplaudits.

FOMENT REPUBLICÀ CATALÀ.—El dia 2 dels corrents i sols la direcció d'En Antoni Muntal, tingué lloc la representació de les comedies “Un Cop de Teles”, “Ditxos ball de màscares” i la de gran èxit, joia del Teatre Català, original del mestre dels mestres En Angel Guimerà “La Baldirona”.

Hi prengueren part a més del director abans esmentat les actrius Vila, Torrents i González i les senyoretes Rius i Mar i els senyors Pujol, Amat-Castell, Miret, Llopis F. i Esteve.

Tots estigueren molt acertsats conseguin forts aplaudiments.

S'acabà la festa amb un ball de Societat el qual fou amenitzat pel quartet Duque.

Properament representació de la sarsuela “San Juan de Luz” i estrena de la revista comic-liric-burlesc-ballable-aspetusant i maquiavèlica, enjiponada pel nostre corresponsal de la Xina (?) Mha-tha Xiquiliquatre, anomenada “Foment-Cinema o la Pinya del Tràngol”.

Pel dia 22 a la nit gran ball de disfresses, nomenat “Primavera”, en el que s'adjudicaran valiosos premis a les disfresses (joves o noies) que més es distingeixin.

El dia 30 representació de «Los Baturros», La Huelga de los Herreros i «Los Embusteros».

SANG NOVA.—La Joventut Nacionalista d'aquest Centre Català Republicà ha organitzat per a demà dia 16 una excursió de mig dia a Sant Ramon i convida a tots als amics i companys especialment a les joventuts nacionalistes del districte a que hi prenguin part, lo que ens plau fer-ho avinent als nostres amics i llegidors.

Els excursionistes sortiran a 2 quarts de 6 del matí de la Plaça de la Església de Sans, lloc on se reunirà la majoria dels que hi prenguin part.

Pel dia 23 a les 9 de la nit, representació de la xislosa comèdia “Toreros d'hivern” i després acabament de la vetlla amb un gran ball de societat.

Pel dia de Sant Josep gran i extraordinari ball de “Xarlots”.

CENTRE LÍBERAL INSTRUCTIU I AUTONOMISTA D'HOSTA-FRANCHS.—Pel dia 18 a la nit, revella de Sant Josep, el Grup de la Sivella ha organitzat un gran ball, extraordinari, el qual serà amenitzat per la renombrada “Banda del Circol de Sans”.

Ens plau felicitar moltíssim a tots als del Grup de la Sivella pel seu acert, al hora que desitgem que la festa sigui un verdader èxit.

ESPORTS

Ha quedat constituïda en el «F. C. Barcelona» per elements joves pertanyents al mentat club, la «Penya Barcelonista», i amb motiu de retre just homenatge al primer equip del «Barcelona» per haver esdevingut Campió de Catalunya, ha organitzat per a el dia 22 a les deu de la nit, un monstre ball de mi-carème en el gran saló de la «Bohemia Modernista», que estarà notablement engalanada per a tal objecte.

L'entrada serà per rigorosa invitació per a abdos sexes i premsa. Per a invitacions i llotjes al camp del «F. C. Barcelona».

Homenatge als Campions de Catalunya

L'honorable Junta de Govern del «Futbol Club Barcelona», Campió de Catalunya davant les ansies de molts socis i admiradors del mentat club que d'una manera manifesta voldrien retre homenatge als campions, ha organitzat per a el dia 23 un magne banquet en honor als seus jugadors com a penyor de gratitud per part del directori del Club, i de reconeixement pels socis vers aquells.

Sabem que en aquest àpet hi seran invitats els «leaders» del Nacionalisme Català en Francesc Cambó, en Joan Ventosa i Calvell, i en Felip Rodés, a l'ensens que tots els presidents dels clubs de futbol que votaren en pró de la sobirania de la Federació Catalana de Clubs de Futbol.

EL FRACÁS DEL «ESPAÑOL»

Per fi l'«Español» ha quedat completament derrotat, tan en el camp de joc com en la Federació.

Si la farsa que ha fet ara, l'hagués feta o representada anys enrera, potser hauria tingut algun èxit, mes ara podem dir que els mals cap-devaners d'aquest Club han posat els peus a la galleda. Aquest Club *monàrquic* valent-se de pessetes i l'empenyó d'alguna personalitat, volia lograr sostreure el títol de Campió de Catalunya, al mai prou alabat «F. C. Barcelona».

La Federació veient que anaven les coses de mal en pitjor va recórrer a un plebiscit, sent aixís, que d'aquesta manera, els Clubs que representen Catalunya, poguessin fallar amb pró o contra, de lo acordat per ella.

L'altra fracàs de la *gente bien* va demostrar-se-li amb l'escrutini del plebiscit: 32 Clubs votaren contra lo que pretenia aquesta gent, altres 2 votaren en blanc, i el «Alfons XIII» i el «Argós» (Club patrocinat per la casa Riva i García) i fers puntals del Club que parlem, foren els dos que votaren a son favor.

NOTA: Els resultats del plebiscit són els següents: 32 Clubs votaren contra, 2 votaren en blanc, i el «Alfons XIII» i el «Argós» votaren a favor.

Manel PEIRATÓ.

CAMPIONAT DE CATALUNYA

Dia 2

BARCELONA 8 - EUROPA 2

Per a el resultat que d'aquest partit es despren, nostres volguets llegidors podran fer-se càrrec que el partit no fou pas de lo que tan acostumats ens té l'«Europa».

Se jugà, i els «barcelonistes» es feren amos del camp i aixís hom veu com malgrat els «europeïstes» es defensaren lo mes possible, d'una passada d'en Lakatos a en Martínez marca d'un angle un estupènd gol. Son tirades varies cornes sens resultat, altre passada d'en Lakatos a l'Alcántara i marca el segon. En Vinyals s'escorra per un extrem. pica des de tal lloc i com per encantament la pilota entre a la xarxa i tercer gol. L'Alegre que no ho està gaire, poc abans de finir el primer temps, aprofita una ocasió i marca el primer gol.

Termenà aquesta part amb 3 gols a 1 a favor del «Barcelona».

Dona començ la segona i l'«Europa» no es l'equip de altres voltes juga amb certa desmoralització parat en certs moments. indecis i poc ofensiu. Son canviats de lloc alguns jugadors blau-blancs, mes aixó no deté l'embestida «barcelonina» que mes ajutament domina, i are es en Martínez junt amb en Lakatos aquell marca el quart gol: d'un faut casi prop de la ratlla de defensa en Sancho marca el quint gol; l'Alcántara fa el sisé; i es el mateix Alcántara qui repeteix i marca, fa el seté.

En Nogués fa una avençada sol i marca el segon, mentres que en Sagi fa una passada a l'Alcántara i marca el vuité... i prou per que termanà la duració del partit.

L'«Europa» revé una forta sotregada que no devia pas contar-hi.

Dia 9

EUROPA 2 - BARCELONA 6

Aquest fou el punt final del Campionat català de futbol, i per a presentar-lo acudi nombrosíssima concurrencia al camp de l'«Europa».

La lluita fou empresa amb tots els graus de noblesa i valentia per ambdues parts, i aixís vegerem com sens decaure els anims ni un instant vencedors i vençuts feien prodigis amb la pilota, enduguen-se'n el llorer els «barcelonistes» que feren gala d'un joc hermós i ciençat en tots extrems.

Aixís el nombrós i correctíssim públic ovacionà moltes voltes el treball realitzat.

La primera part el «Barcelona» dominà bastant marcant el primer gol en Lakatos, el segon i quart en Martínez i el tercer en Sagi.

En la segona, l'«Europa» apreta de ferm i logrà dominar un poc i obtingueren dos penaltis que foren firats per l'Alegre, i dos mes que son quint i sisé per en Martínez de tots no sabem quin mes valuós i estupende.

Arbitrà l'Enric Peris molt acertadament.

Aixís es com quedaren proclamats campions de Catalunya els notables jugadors del català «Futbol Club Barcelona».

L'equip Campió el composaven en Brú, Reguera, Coma, Torralba, Sancho, Blanco, Vinyals, Lakatos, Martínez, Alcántara i Sagi.

L'«Europa»: Bordoi, Serra, Marroquí, Bonet, Pelaó II, Barnef, Pellicer, Alegre, Sotillos, Pelaó I i Alcàzar.

RUTA NOVA que sempre es just amb les causes justes, ple de joia adressa al «Futbol Club Barcelona» per haber conquerit el títol de Campió de Catalunya, la més cordial salutació.

D'ENTRENAMENT

ESPAÑOL 2 - INTERNACIONAL 1

Tot i presentant els estrellats un equip quelcom fluix, son contrari no el va poguer derrotà com ell volia, però si vencé'l.

AVENÇ 2 - C. E. SANS 1

Al camp del primer jugaren aquest partit que fou molt interesant, tenint que lluitar el verds amb energia per defensarse de son rival.

PARTITS A JOGAR

Dia 16. «Barcelona»-«Centre Esports de Sans», camp del primer.

" 19. «España»-«Centre Esports de Sans», " " "

" 23. «Júpiter»-«Centre Esports de Sans», " " "

" " «Barcelona»-«Stadium», " " "

Dia 25. «Barcelona»-«España», camp del primer a benefici del notable jugador del «España» Sr. Baró. En honor de dit jugador s'han ofert a lluir la camiseta vermella. En Reguera del «Barcelona» En Mallorquí del «Español» i En Bau del «Badalona».

Dia 30. «Centre Esports de Sans»-«Centre Esports de Sabadell», camp del primer.

LITERARIES

JOCS FLORALS LLOBREGATANS.—La «Unió Social» de Cornellà, convida als escriptors de la terra a la poètica festa, que es proposa celebrar en la tarda del diumenge 22 de Juny, darrer dia de la Festa Major.

Cartell.—Premis ordinaris.—I. Flor Natural amb rica llagada: Premi de la Unió Social a la millor poesia amorosa.

II. Englantina: Premi del Ajuntament a la millor poesia patriòtica.

III. Viola: Ofrena del Sr. Rector, Rvent, Joan Palá y Soteras, a la millor poesia cantant la fé.

Aquests tres premis seran concedits preferentment a temes Llobregatans.

Premis extraordinaris: I. De la Sra. Comtesa de Belloch. Objecte d'art. «¿Quina deu ésser la vera instrucció de la dona que no te necessitat de treballar per a viure?»

II. De Na Isabel Alvarez y Pujol. Objecte d'art. «Estudi crític de la tasca cultural dels Ateneus del Pla del Llobregat i ventafies que d'ella's deriven per a les classes obreres».

III. De Na Victòria Grau i Sayol. Objecte d'art. Poesia patriòtica-religiosa.

IV. Del Sr. Comte de Belloch. Valiosa colecció d'obres literàries, al millor poemat d'assumpte mitològic cantant la Bellesa.

V. Del Sr. Marqués de Cornellà. Objecte d'art. Lloa al veí Santuari de Sant Ramon (Balcó del Llobregat).

VI. De En Tomás Rosés. Objecte d'art. A la millor poesia «Elogi de la Muntanya», basada en el tema: «Adalt del Pirineu, les flors son esblaimades», d'En Maragall.

VII. Dels Srs. Fontanals i Suris Germans. Valiosa i artística escultura de bronze. Tema lliure.

VIII. De En Antoni Miracle. Objecte d'art. Tema lliure.

IX. Dels Srs. Bassols i Mainés. Objecte d'art. Tema lliure.

X. De En Josep Más i Font. Objecte d'art. Tema lliure.

XI. De la Federació de Socors Mutuus de la Província de Barcelona. Objecte d'art. «Diferència que hi ha entre els Montepius (Germandats) i les empreses de segurs sobre enfermetats i mortalitat».

XII. De En Sebastià Freixa i Barra. Valiós objecte d'art. A la monografia que millor desenrotlli: «Instrucció i educació genital dels nins i adolescents d'abdós sexes, en els diferents estaments o categories en que artificialment està dividida la societat, classe alta, aristocràtica o acabalada, classe mitja o burgesa i classe treballadora o obrera; ja agrícola o industrial, en el Pla del Llobregat».

XIII. De En Pere Gelabert i Fiet. Objecte d'art de cristall, A la millor «Oda al Llobregat».

XIV. De En Enric Casas i Vilerdosa. Un rellotge pulsera amb esfera lluminosa. «Tasca del barber del poble». Monòlec, prosa o vers.

XV. De En Esteve Estrada. Objecte d'art. Poesia festiva, cantant l'encertat consorci entre l'«Anís Estrada» i la saborosa i estomacal «Balsamita».

XVI. De la Redacció de «El Faro del Llobregat». Objecte d'art. Poesia enaltint la bona memoria del Mestre en Gay Saber, Dr. Rubió i Ors (Gayter del Llobregat).

XVII. De En Josep Arnaus. Objecte d'art. Poesia que resulti un himne a l'activa Pagesia Llobregatana.

XVIII. D'un entusiasta dels Jochs Florals. Objecte d'art, al millor trípoc de sonets.

XIX. De En Josep Poc i Juvé. Una ploma de plata. Poesia festiva cantant la Bondat i Bellesa de les Llobregatanes en general i les de Cornellà en particular.

XX. De varis socis de la «Unió Social». Capsa de plata per a tabac. Conte de caràcter moral, dedicat a l'infantesa.

XXI. De En Eduard Gelabert i Fiet. 50 pessetes al millor treball: «Dats biogràfics de En Llorens Gelabert i Ramoneda, fill de Sant Joan Despi, com a militar, com a juriconsult i com a polític (1830-63)».

XXII. De la Diputació Provincial. Obres completes de Mossen Cinto a la monografia sobre el tema: «Importància del arbrat; decadència del arbre fruiter; remeis per a combatre ses plagues i obtenir sa regeneració».

Les composicions s'enviaran en la forma acostumada o sia originals i inédites, sens firma ni contrassenya i'l sobre clos indicant títol i lema, al President de la «Unió Social», carrer Major, 81 i 83, de Cornellà del Llobregat, fins al 30 d'abril.

Jurat: Ramon Miquel i Planas.—Ignaci Iglesias.—Lluís Bertran i Dijoan.—Vicents Llorina i Fernández.—Sebastià Freixa.—Andreu Figueras.—Jaume Casas Pallarols, Secretari.

FUETADES

CARRER DE BADALONA

Jo, la veritat, no hi estat mai a les muntanyes russes, no'm refereixo a les del Parc ni Turó-Parc, sinó a les propiament dites; mes si algú del llegidors hi ha estat hi vol recordar-les, que es prengui la molèstia de arribar-se fins el carrer de Badalona i crec que veurà complerts els seus desitjos.

Per la meua part m'he imaginó lo que deuen ésser les dites muntanyes, i trec la consecució de que són pà amb mel comparades amb les del susdit carrer de Badalona.

Tu també, llegidor amic, imagina-te-las per un moment, i si no has tingut mai ocasió de planyer a algú, passant per aquell carrer crec que hi trovaràs motiu més que suficient per a compadi als desgraciats veïns que han de desafiar uns alts i baixos capaços de fer venir el vèrtic al més atrevit alpinista. Això quan està sec, es a dir quan no plou, doncs si en aquest el'lement se li acut fer de les seves, allavors et recomano que no hi passis pel carrer de Badalona, perquè s'hi corre el perill de quedar-s'hi encastat que ni una arriata de vint cavalls de força es suficient per arrencar-te del lloc en que per desgràcia hagi caigut, tan es el fang que allí s'hi agombola que no hi ha medi de poguer-ne sortir. I lo pitjor del cas es que la cera calça la mateixa mida del carrer; aixís és que si se surt del fang no hi ha altre remei que ficar-se al llot.

No sé que els hi deuen haver fet als regidors els veïns del carrer de Badalona, que a pesar de una instància que, segons diuen, fa temps varen presentar demanant llur arrenjament, aquesta es l'hora que s'hi hagi fet res pràctic. I dic res pràctic, perquè de fer-hi si ha fet quelcom, més no tot lo que necessita aquell carrer.

Degut, probablement, a la instància de que he parlat, fa temps vaig llegir en un diari que el Sr. Balañà havia donat les ordres oportunes per l'arrenjament. I es de suposà que aixís devia ésser, perquè al cap de uns quants dies s'hi presentaren carros i una brigada a treure el munt de fang que allí hi havia, quedant la mateixa brigada esgarrifada del fang que varen tenir de treure. Després de feta aquesta operació, hi portaren unes quantes carretades de troços de maó que el començaren a escampar sense cap ordre. Els veïns ja veien en part complerts els seus desitjos, quan sense sapiguer el perquè, quedaren de cop i volta paralyzats els treballs d'arrenjament, i el carrer de Badalona amb un estat tant o més llastimós que abans, dons deixaren allí els troços de maó sense que ningú es preocupés del planejament del carrer, el qual quedà amb grans alts i baixos produïts pel fang que varen treure.

Lo curiós fóra sapiguer el perquè quedaren paralyzats dis treballs. Isi es donen ordres perquè s'han de complir a mitjes.

Jo demano, com també ho demanen tots els veïns del carrer de Badalona, que es reiterin les ordres oportunes perquè es procedeixi al definitiu arrenjament de dit carrer, que tan ho necessita.

Es d'esperar que així serà.

J V. C.

El present número ha sigut sotsmès a la prèvia censura militar

SOTA LA FIGUERA

MENTIDA DEL NATURAL

Tots els costers d'amunt i d'avall del mas són plantats de vinya; la terra plana també és un vinyar separat de la costa per un camí que ve del poble, es va enfilant suaument per la muntanya i a mig aire's torce, fa una colzada i va a morir al barri que tanca el pati devanter de la casa. Al peu del camí en la part planera s'ovira de lluny la gran clapa de vert negrenc d'una figuera vella que's destaca damunt la verdor fresca de la pampolada dels ceps. Aquell arbre gegant serva el record d'una pila d'esdeveniments que formen com un rosari de granets d'història de la antiga casa de pagès. L'ombra de la figuera la cerquen els treballadors del mas per pendre repòs i fer beguda quan el tems no convida posarse en lloc arrecerat i assoleiat; sota'l rafal d'aquell extès brancam hi dinen, hi fan migdiada, hi articulejan, hi conten fetes, hi esbraven el seu saber i el seu enginy; allà mateix s'hi han descapdellat festeigs i s'hi han endegat casoris entre moços i criades del mas, allà hi fan parada i s'acoblen les colles de caçadors que pugen a batre aquells indrets; aquell umbràcul ha estat més d'un cop l'amagatall d'on el moço tafaner pogué vigilar la traça i el posat dels qui s'arramben a la masia o aixecar el crit a un passavolant per a barrarli'l pas entre les vinyes a punt de veremar. Vora la soca botaruda de la figuera i a l'ombra de la espessa pampolada hi havien abocat tantes contalles i referis tantes festes extraordinàries en les que més d'un cop la veritat era lo que més hi escassejava, que ja algú al anomenar aquell arbre'n pogué dir amb raó «la figuera de les mentides».

Era un dia xardorós al bo de la collita, i'ls veremadors havent dinat garlaven entre asseguts i ajaçats en aquella bona ombra; se n'havien dites de verdes i de madures, i més d'un dels narradors vingué a retraure fetes tan inverossímils, que ja'l Magí, al vell moço de la masia, es vejé amb cor de fer passar entre tanta fullaraca'l més granat dels fruits del seu enginy, molt propens a recollir llegendes per a adobarles i pastarles a son albir fins a deixar-ne fetes històries extraordinàriament interessants. I manà fer silenci convidant als allí aplegats a escoltar una meravellosa narració.

..

—Això va passar quan jo era un bordegàs i menjava el pa moreno d'una masia que és al poble on m'hi guarden els ossos del pare i de la mare, que Déu los haja perdonat.

—Com se'n diu d'aquell poble?—preguntà una dòna del rotllo.

—Això no importa; se'n pot dir lo que's vulga.

—On cau?—preguntà un altre.

—No cau en lloc per ara; si travesseu tot aqueix pla i pugeu a la serra, veureu un altre pla més gran i cap enllà una serra més alta; i a l'altra banda encara hi ha terres i més terres i montanyes i més montanyes; doncs, en una d'aquestes hi ha'l poble que no és meu i la masia on hi vaig menjar molts plats de sopes i pocs talls i on hi vaig deixar la terra xopa de les meves suors.

—Conteu, Magí, conteu.

—Doncs allà hi va passar la gran trifulga. Ja veureu com va anar. Senyeu-vos, que s'ho val.—I començà'l Magí la història.

El masover era un desanimat; no s'acostava mai a missa i renegava com un moro; a mi em feia anar a puntades de peu i calia tenir tota la paciència que Déu me va donar per a aguantar el temps que vaig viure en aquella mala casa; la mestressa més d'un cop va anar assenyada d'aquell home not i valga que era un sac de bondat, perquè d'altra manera no s'hauria avingut a suportar els mals tractes del seu marit i a la primera avinentesa ja l'hauria enjagat a la quinta forca. El rector, un sant home, va provar algun cop de sermonar al pagès i dur-lo a bon camí; era picar en ferro fret. Un dia l'amo's va escaure a estar malalt, molt malalt, i la mestressa, carregada de bones intencions, pregà al rector que l'anés a a veure i li donés un entretoç fent-li entendre que estava en perill de mort i procurant tombar-li en bé la consciència. L'home no hi volgué saber res, se va traure del davant al bon rector i li encomenà que no tornés a aquella casa mentre no hi tingués cap feina, que si'l cas arribava ja's cuidaria ell de cridar-lo.

J. LAPORTA

(Seguirà)

NOVES

Dintre pocs dies tindrem la satisfacció de poguer estrènyer les mans, a nostre benvolgut amic En Francesc Jubal qui des del any 1915 està baix les armes francesas, defensant els drets dels pobles oprimits. Patriota com n'hi han pocs es troba ferit, des de fa 6 mesos, per una bala enemiga que porta incrustada dintre'l cos i que de cap manera li poden extreure. Nostre amic porta resistides quatre operacions sense haber obtingut encara un resultat positiu.

Per comble de desventura direm que te la cama dreta completament paràlitzada de resultes de lo ja exposat.

Nosaltres l'esperem amb els braços oberts, desitjant-li bona arribada, i millor salut per a que ens conti ben aviat les amargures d'aquesta odiosa i cruel passada guerra.

Tenim la satisfacció de noticiar a nostres llegidors que nostre benvolgut amic i director En Miquel Perramon s'ha lliurat—per més que encara està convalescent—d'aquesta maleïda «passa» que mai acaba de passar.

També sabem—i ho consignem amb gust—que el director de la «Banda del Circol» En Leopold Burgués, que està suportant la dita malaltia, ja es troba en bon estat de franca millora. Celebrem que així sia i desitgem un perfecte restabliment de salut.

Bibliografia.—Havem rebut, la revista mesal «Niu Artístic», de Gràcia, la revista quinzenal «Pàtria i Treball», de Sant Feliu de Llobregat, i el periòdic setmanal «Germanor». Tres simpàtiques publicacions que recomanem a nostres llegidors i amb les quals establim gustosament el canvi.

CORRESPONDÈNCIA

R. M.: Queden acceptats «Quadrets» i «Carta oberta».—J. B.: Es massa íntim i poc vigorós. Treballi que vosté pot fer quelcom de profit. —E. F.: Ens ho quedem en cartera per a publicar-ho; però ens sembla que Donya Anastàsia no ho permeterà. Si acàs no ho veu ja ho pot suposar. —LL, C.: Aceptat i gràcies. —N. A., G., P. i T.: Rebut i mercès.

Impremta d'Ignocent Porcar, Carrer de Sans, 9, Telf. H. 594 - Barcelona.

EL PLATENS

A. TERRÉ

Gran assortit en màquines, navajes i utils d'afeitar
Taller d'esmolar
Especial en eines per a barbers
Paraigües, Sombreles i Vanos
Fàbrica de flors artificials
Perfumeria i objectes per a regals

SANS, 133 (Hort-nou)

Merceria, Robes i Genres de punt

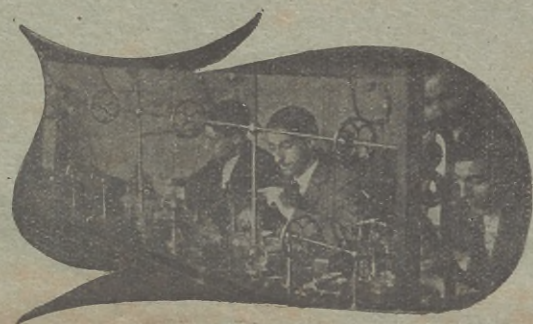
GRANS EXISTENCIES

Especialitat en genres blancs i negres
Immens assortit en Manteletes i Nubes
Novitat en Mitges, Mitjons, Calçotets
i Samarretes

-- JOAN DRETS --

No compreu sens mirar els preus de meua botiga
Jocs Forals. 104 i Sagunto. 80-SANS

GRAN TALLER DE RELLOTJEIRA

CARRER GALILEU, 22 - SANS

LA CATALNA

GRANDIOSES REBAIXES

durant tot el mes de Febrer en tos els articles
IMPERMEABLES DES DE 32 PESSETES
TRAJOS i ABRICS LLANA
des de 40 pessetes

Tirants, Lligues, Camises, Bastons, Paraigües,
Gemels i Sombreros a mitat de preu

Veigin els preus d'aquesta casa

REBAIXA VERITAT

CARRER RIEGO, 38 i 40

ENCÀRRECS PER TELÉFON 148 H

DISPONIBLE

15 Abril 1919

Núm. 9

4NB
687

"RUTA NOVA"

SUMARI

La Revolució Fantasma.—L'encariment
dels aliments, *Joan Marques*.—Epitalami, *F. Riera i Font*.
—Reviurà'l el goix de ton cor, *J. Vives i Borrell*.—Politi-
queries.—Gent de Casa, *Pere*
Riera i Riqué.—Les aus emigren.—Com els pardals.—Amor
anant pel món.—Trobo un senzill palau.—Llegenda de
Brigués.—Edat mitja.—Festa benèfica, *P. Riera i Riqué*.—
Irlanda, *Ignorolf Lleit*.—Del mal camí, *Francesc Zaragoza*.—
Sota la Figuera, *J. Laporta*.—El primer petó, *Joan Doménech*
Gilar.—Espectacles.—Esports.—Noves.—Correspondència

Preu: 10 cèntims

CRÉDIT NACIONAL
DE
IMPOSTOS I TRIBUTS

CAMBRA BARCELONESA DEL CONTRIBUENT

FOMENT ADMINISTRATIU DE LA RENDA URBANA

BUFET

JURÍDIC - ADMINISTRATIU

— DE —

J. TREMOSA FERRER

AGENT DE NEGOCIS

Gestor de Assumptes Judicials

— i —

ADMINISTRADOR DE FINQUES

OFICINES

CARRER ALCOLEA, NÚM. 19, 2.^{on}

BARCELONA - SANS

TELÉFON 614 H

LA PREVISIÓ JURÍDICA

(SECCIÓ D'ABONATS)